

prvý soud, že dlužník jest zvěrolékařem a kromě toho majitelem různých pozemků, najmě jedné pětiny rolnické usedlosti, jakož i majitelem farmy pro chov stříbrných lišek, že hlavním zdrojem jeho výživy jest výtěžek této farmy, kdežto zvěrolékařství mu neposkytuje ani existenční minimum, a že výrobky svých polních pozemků spotřebuje při provozování liščí farmy. Z těchto zjištění vyplývá, že hospodářskou existenci dlužníkovu zakládají příjmy z chovu lišek za účelem získání kožešin na prodej, nikoliv příjmy ze sklizně výrobků získaných hospodařením na zemědělských pozemcích. Chov lišek pro drahocenné kožešiny nelze však považovati za práci »zemědělskou« v obvyklém smyslu slova, neboť tu nejde o sklizeň výrobků získaných obhospodařováním zemědělských pozemků, takže se zákon čís. 74/1933 sb. z. a n. podle svého účelu nehodí na tento případ. Z provozu liščí farmy nelze tudíž vyvozovati, že dlužník jest zemědělcem ve smyslu zákona. Avšak, i kdyby jinak bylo lze dlužníka považovati za zemědělce proto, že jest majitelem jedné pětiny rolnické usedlosti a různých pozemků, na nichž hospodaří, neobstojí názor rekursního soudu, že zabavené věci (skříň na lišky, 15 stříbrných lišek, 6 modrých lišek a 9 mladých stříbrných lišek), souvisejí s provozováním dlužníkovu zemědělského podniku, neboť z okolností zjištěných prvním soudem jest zřejmé, že tyto věci nejsou určeny k hospodaření na zemědělských pozemcích a k získání sklizně z nich, nýbrž že naopak výrobky z tohoto hospodaření jsou dlužníkem určeny a upotřebovány jen ku provozování chovu lišek pro kožešiny, tedy ku provozování takového podniku, jež nelze považovati za podnik zemědělský. Bylo proto schváliti názor soudu první stolice, že věci, o něž tu jde, nesouvisejí s provozováním podniku zemědělského. Na takové věci se podle § 3 poslední věty zákona čís. 74/1933 sb. z. a n. nevztahuje ustanovení § 1 téhož zákona.

Čís. 13291.

Koupě zboží k dodání na objednatelovo odvolání.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, Rv II 503/32.)

Žalovaná firma koupila od žalující firmy podle písemné objednávky ze dne 5. ledna 1929 30 kusů zalomených hřidelů, z nichž část měla býti dodána ihned a zbytek v nejbližší době na odvolání. Ježto žalovaná zbytek ve dvou letech neodvolala, ač byla žalobkyní o to upomenuta, domáhala se žalobkyně zaplacení zbytku kupní ceny. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud neposoudil spor právně mylně, uznáv, že se pohledávka stala splatnou. Ujednání, že zboží má býti dodáno na odvolání žalované strany, nelze vykládati tak, že odvolání jest ponecháno úplně na vůli objednatele nebo že je nemusí odvolati, nebude-li vůbec mítí potřebu objednaného zboží. Objednávka byla smlouvou pevnou, nikoli

podmíněnou potřebou dovoatelky. Předpokládaná potřeba její byla zajištěna podnětem pro objednávku, ale strany nepřednesly nic, z čeho by se dalo souditi, že skutečné plnění podle vůle stran záviselo na nastalé potřebě. Ujednání jest vykládati podle čl. 278 obch. zák. a § 914 obč. zák. Při tomto výkladu jest přihlídnouti k oprávněným zájmům obou smluvních stran, které smlouvou sledovaly, a jest zřejmo, že žalující strana nechtěla se ustanovením o odvolání vázati na nedohlednou dobu. Jako ujednání to bránilo, by žalující firma nenaléhala na okamžité odvolání, tak žalovaná nemohla je nemírně oddalovati a činiti závislým na nejisté své potřebě. Ujednání o odvolání v souzeném případě lze vykládati jen tak, že zboží bude odvoláno v přiměřené lhůtě. Žalující strana upomínala žalovanou o odebrání a sečkala jí až do 11. dubna 1931, tedy při objednávce ze dne 7. ledna 1929 přes dva roky a při objednávce ze dne 16. října 1929 jeden a půl roku; jest lhůty ty považovati za zcela přiměřené. Ostatně žalovaná strana sama v první stoličce uvedla, že lhůta, do které zboží mělo býti podle uzávěrky dodáno, dávno minula. V upomínkách o odvolání zboží jest obsažena i nabídka k dodání, rovněž v zaslání účtů na neodvolané objednané zboží. Žalovaná, odpírajíc zboží odvolati, ocitla se nejdéle při obdržení těchto účtů v prodlení s přijetím zboží a od této doby počala běžeti lhůta platební, a splatnost trhovích cen nastala devadesátý den po té a žaloba jest tedy odůvodněna.

Čís. 13292.

Proti zápůřčí žalobě podle § 523 obč. zák. může se žalovaný brániti poukazem k předpisu § 24 lesního zákona (cís. patentu ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.) jen, vymohl-li si již před tím příznivé rozhodnutí příslušného správního úřadu.

(Rozh. ze dne 15. února 1934, Rv II 506/32.)

Žalobě, by bylo zjištěno, že žalovanému jakožto vlastníku panujícího statku nepřísluší služebnost cesty a stezky po žalobcových pozemcích k odnášení lesních produktů z panujícího pozemku a by žalovaný byl uznán povinným, zdržeti se jakéhokoliv jednání, v němž by bylo spatřovati výkon takové služebnosti, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Namítá-li žalovaný, že si neosobuje služebnost cesty, nýbrž že užíval cesty jako cesty veřejné, pokud se týče, že použil jen práva, jež mu poskytuje ustanovení § 24 cís. pat. ze dne 3. prosince 1852 čís. 250 ř. z., nemůže se tato obrana setkat s úspěchem, neboť tím, že se žalovaný omezil na námítky kotvící ve veřejném právu, jimiž by se soudy pro nepřipustnost pořadu práva ani zabývati nemohly (rozhodnutí čís. 7655, 10.413 sb. n. s.), připustil, že mu soukromoprávní služebnost nepřísluší. Proti zápůřčí žalobě podle § 523 obč. zák. mohl by se žalovaný brániti poukazem k předpisu § 24 lesního zákona jen, kdyby si